

[Elisabeth Bruun Olesen]

kulturelle forskelle har kunnet mødes og have værdifulde snakker, og at der også er blevet sat mere fokus f.eks. på u-landenes kvinders placering i fødevarereproduktionen, hvilket har skabt en stigende forståelse for, at u-landsbistandsprojekter i langt højere grad kan tilgodese og hjælpe kvinderne. Så langt er det jo godt, men samtidig står vi jo i en situation, hvor kvinders forhold materielt set er blevet forringet i den samme periode, i u-landene som i i-landene. Især de fattigste lande er blevet langt fattigere, hvad der kraftigt forstærkes af de ulige handelsrelationer mellem u- og i-lande, ligesom de forfærdelige tørkeproblemer i Afrika har ramt kvinder og børn specielt hårdt.

Også i Danmark er kvinders vilkår blevet forværret, bl.a. på grund af den borgerlige regerings politik. Vi behøver blot at tænke tilbage på ændringerne i jobtilbudsloven, så ser vi en lov, som var specielt kvindefjendsk. Kvindearbejdsløsheden er langt større end mandarbejdsløsheden, og langtidsløsheden er værre for kvinderne end for mændene. Vi har, som flere allerede har været inde på, set prognoser om kvindearbejdsløsheden i 1990'erne, og det ser jo katastrofalt ud. Regeringens budskab har været klart nok: kvinder skal ind i det, der ifølge regeringen hedder beskæftigelsesfag, dvs. de traditionelle mandefag, men her vil jeg, som fru Ebba Strange, minde om, at det er vigtigt at holde fast i, at det er en politisk beslutning, hvad der er beskæftigelse i, og hvad der ikke er beskæftigelse i, og regeringen har altså besluttet, at der ikke er beskæftigelsesudviklingsmuligheder i den offentlige sektor. Her var der ellers meget arbejde at udføre inden for ældreomsorgs-, daginstitution-, undervisnings- og sundhedsområdet.

Søndag i TV måtte vi se et dybt deprimerende indslag om forholdene på plejehospitalet Sundbygård, hvor patienterne blev skandaløst behandlet, bl.a. spændt fast på grund af personalemangel. Det kan ikke være meningen i et land, som tror, at det er så forfærdelig udviklet.

Jeg vil også godt kommentere både fru Eva Møllers, fru Hanne Severinsens og arbejdsministerens holdning til, at kvinder skal ind i mandefag. VS mener også, at kvinders erhvervsvalg skal spredes, og at kvinder skal have bedre betingelser for at vælge utraditionelt, men vi er imod bevidst at styre kvinder

ind i mandefag af nogle kortsynede politiske grunde, politiske grunde, som vi mener er forfærdelige, og vi vil pege på og godt have en kommentar til de arbejdsløshedstal, der er inden for de såkaldte mandefag.

Vi har set, at metalarbejderne i august 1985 havde en arbejdsløshedsprocent på 6,4, mens kvinderne inden for samme fag havde en arbejdsløshedsprocent på 20,8. Hvis vi ser på arbejdsløsheden ved slutningen af 1984, var den for metalarbejdere, mændene, 10,7; de har altså haft en beskæftigelsesfremgang. På samme tidspunkt var den 20,4 for kvinderne. Det vil sige, at kvinderne i alle tilfælde ikke har fået del i nogen som helst beskæftigelsesfremgang inden for et af de felter, kvinder siges at skulle kunne få arbejde i.

Jeg vil godt spørge, hvad man egentlig vil gøre ved det. Vil man f.eks. sige, at de firmaer, offentlige virksomheder handler med, skal lave programmer, der siger, at også kvinder skal ansættes i de firmaer, eller hvad vil man? Ellers oplever man kun, at kvinder bliver arbejdsløse smede i stedet for arbejdsløse pædagoger.

Hvis den danske regering mener noget med at tilslutte sig strategidokumentet – det formoder jeg da den gør – så er der nogle ting, der skal klares, bl.a. økonomien. Det er nødvendigt, at der afsættes økonomi til kvindeorganisationerne, ikke alene græsrodsbevægelserne, men også en organisation som Danske Kvinders Nationalråd, der kæmper med elendige økonomiske forhold. De kan godt nok søge tipsmidlerne, men de burde sikres en god økonomi ved at komme på finansloven. I strategidokumentet står der da også i en af paragrafferne, at kvindeorganisationernes økonomi skal sikres, så det ville være en god ting, hvis man efterlevede det på et eller andet tidspunkt. Vi så det selvfølgelig helst så hurtigt som muligt.

VS mener også, at bistandsmidlerne til projekter, der har kvinder som målgruppe, skal øges, og vi så dem meget gerne voldsomt forøget. UNDP har bestemt, at mindst 5 pct. af midlerne skal gå til kvindeprojekter. Det tal mener vi faktisk er et flot tal, og at man burde skamme sig over det. Det er alt, alt for lavt. Vi bør have mange flere projekter, som i høj grad retter sig ind efter og udføres på kvinders vilkår.